

Črniški :

Dragi Marijini otroci!

Počitnice so minile. Preživeli ste jih gotovo v veselju in zadovoljnosti. Zdaj pa spet na šolsko delo! »Angelček«, vaš zvesti prijatelj, vam bo stal tudi to šolsko leto v žalostnih in veselih dneh ob strani. Pa tudi vaš prijatelj »Črniški« bi se rad še tudi letos kaj z vami pogovoril. Imejte potrpljenje z njim! Pa tudi sami pošljite v »Marijin zvonček« poročila o zanimivostih iz naših vrtcev!

Dne 17. maja letos je bilo v Rimu prav lepo. Cerkev svetega Petra je bila izredno razsvetljena. 150.000 električnih žarnic je gorelo. Sveti oče, obdan s sijajnim spremstvom kardinalov, nadškofov in škofov, raznih plemičev in vojakov, je daroval ta dan ondi sveto mašo in proglasil neko redovnico za svetnico. Vsi častilci te svetnice so bili tega dne veseli. Sveti oče je določil 30. september za godovni dan tej svetnici. Prav bo, če torej letošnji september tudi mi posvetimo novi, od cerkve proglašeni svetnici.

Rojena je bila ta svetnica na Francoskem v Normandiji, v mestecu Alencon dne 2. januarja 1873. Pri svetem krstu je dobila ime: Marija Frančiška Terezija. Doma so jo zvali Tereziko. Bila je najmlajša med peterimi sestrami, Pavlino, Leonijo, Celino in Terezijo. Živela je le 25 let. Pa je tako porabila ta leta, da je dosegla nenavadno svetost. Začela je že v prav nežni mladosti Boga ljubiti in mu nad vse zvesto služiti. Za-

pisala je o sebi pomembne besede: »Od tretjega leta naprej nisem ničesar odrekla Jezusu.« — Otroci, ali bi mogli tudi vi kaj takega o sebi reči? — Še majhna je prav veliko premišljevala o Bogu in svetih nebesih. Zdihovala je: »Moj Bog, želim postati svetnica, a ne napol! Ne bojim se trpeti zate. Le enega se bojim: Živeti po svoji volji. Vzemi mi to voljo, ker želim le to, kar hočeš ti.« Domačim je bilo dovolj reči: »Tega ne smeš storiti, s tem žališ Jezusa!«, pa je odnehala takoj od svoje volje.

V družini so imeli Reziko vsi radi. Tudi Rezika je ljubila vse, posebno pa mamico. Izgubila jo je pa kmalu. Umrta ji je, ko je bila Rezika stara 4 in pol leta. Sestra Pavlina je potem postala mali sirotici »druga mama«. Učila jo je, vodila jo v cerkev. Tam je bila Rezika vsa srečna. Pripravljala se je na prvo sveto spoved. Potem se je spovedovala vsak praznik.

Po mamini smrti se je njen oče odpovedal svoji službi in se preselil s hčerami v Lisieux. Tam je živela dobra teta, ki je pomagala vzgajati osirotele otroke. Imela je dve hčeri. Ti hčerki sta bili kmalu veliki prijateljici z Reziko. Pri svojih igrah so posnemale te deklice puščavnike. Molile so, premišljevale in se pokorile. Na izprehodih so molile rožni venec, pa kar na prste.

Rezikina sestra Pavlina je stopila v samostan. Ob tej priliki je sklenila Rezika: »Tudi jaz bom redovnica!« Ko so ji razkazovali samostan, je poprosila prednico, naj jo sprejme v samostan. Prednica ji odgovori, da mora počakati šestnajstega leta. Slovo od »mamice« Pavline je bilo Reziki zelo bridko. Prav resno je zbolela. Doma so ji stregli zelo ljubeznivo. Bolezen je bila pa vedno hujša. V skrajni sili so se zatekli njeni domači prav zaupno k Materi božji. Marija se je prikazala bolnici in jo čudežno ozdravila. Z očetom je šla potem na potovanje. Vse je občudovalo Reziko radi njene lepote. Hvalili so jo. Pa to Reziki ni bilo všeč. V njenem srcu so se vedno oglašale skušnjave napuha. Pa jih je premagala. Desetletna se je pripravljala na prvo sveto obhajilo. Vsa srečna je bila, ko je prišel Jezus prvokrat v njeno srce. Z drugimi prvoobhajankami se je ta dan

posvetila Materi božji. Od tedaj je pristopala prav pogosto k mizi Gospodovi. Jezusa je prisrčno prosila trpljenja. Njena prošnja je bila kmalu uslišana. Dve leti je potem trpela in se bala, da dela same grehe.

Dne 15. oktobra 1886 jo je zapustila druga sestra. Stopila je namreč v samostan. Rezika se je zdaj oklenila sestre Celine. Štirinajstletna hoče stopiti tudi ona v samostan. Oče ji dovoli. Predstojnik samostana ji pa pravi, naj pride, ko bo imela 21 let. Zdaj se njen oče obrne še na škofa. Ta mu odgovori, da se hoče posvetovati s predstojnikom.

L. 1887. romata Rezika in oče v Rim. Dne 20. novembra ju sprejme z drugimi romarji sv. oče Leon XIII. Rezika se ojunači in stopi iz množice romarjev k prestolu in ga prosi za dovoljenje, da sme v tej starosti stopiti v samostan. Papež ji ljubeznivo odgovori, naj posluša predstojnike, in jo blagoslovi. Za božič ji pride od škofa dovoljenje. Prednica samostana ji pa pove, da je ne more sprejeti pred veliko nočjo. Rezika je bila sicer žalostna, pa se je tri mesece pripravljala z mrtvičenjem in zatajevanjem na vstop v samostan.

Dne 9. marca l. 1888. je vstopila v samostan. Bilo ji je prav všeč. Prednica je bila stroga z njo. Poniževala jo je pri vsaki priliki. Dne 10. junija 1889 je bila Rezika preoblečena in je začela novicijat. Hrepenela je le po trpljenju. Ko je minilo leto novicijata, je pa niso hoteli sprejeti k slovesnim obljubam. Vdana v voljo božjo je čakala in se zatajevala.

Dne 8. septembra 1890 je napravila slovesno obljubo. L. 1894. ji je pa umrl oče. V septembru istega leta je prišla tudi sestra Celina za njo v samostan. Veliki petek 1896 je Rezika hudo zbolela. Njeno trpljenje je bilo vedno hujše. Prenašala ga je pa rada iz ljubezni do Jezusa. Dne 30. septembra 1897 je pa blaženo umrla. Ob smrti in še potem jo je Bog poveličal z raznimi čudeži. Sama je pa tudi obljubila, da bo po smrti rada ljudem pomagala in jim sipala cvetke z nebes.

Otroci božji, če česa želite, obrnite se ta mesec zapupno do te Rezike v nebesih! (Več o njenem življenju lahko čitate v knjigi: Dr. Jos. Valjavec, Mala cvetka.

Blažena Terezija deteta Jezusa. — Obrnite se na svojega gospoda kateheta, pa vam jo oskrbi.)

Otroci! Tudi mi hočemo in moramo priti v nebesa. Da pridemo gor, moramo imeti srce polno ljubezni do Boga in dve krepki perutnici: samozatajevanje in molitev. Kaj, ko bi se letos mi o molitvi pogovorili? Opazujte se ta mesec pri svojih molitvah! Prihodnjič si pa povemo svoje skušnje.

Do tedaj pa Bog in Marija z vami!

Uganke.

Druge oblači, a je samo golo? Kaj je to?

(Sivanka.)

Bele kokoške izpod strehe gledajo, a so vendar mokre. Kdo so?

(Zobje.)

Vse polje pozoblje, pa še ni sito. Kaj je?

(Mlin.)

Pri enih vratih zalaja, pri drugih ugrizne. Kaj je?

(Puška.)

Kdaj so češnje najboljše?

(Kadar jih imaš v ustih.)

Zgoraj plošča, spodaj plošča, a v sredi meso. Kdo je to?

(Zelva.)

Tvoje je, pa drugi več rabijo ko ti. Kaj je to?

(Tvoje ime.)

Kdo je srečen, če ostane brez kruha

(Pek.)

1. Naloga.

V naslednjih besedah si odberite po dve zaporedni črki, pa boste dobili znan pregovor:

Danica, snežinka, kosmatinec, rumenjак, Ahacij, utrinek. grižljaj, veteran, globina.